

Utazás

Haján a Nap aranyló sugara csillant, ahogy ott állt a vízpartján. Fehér arcát simogatta a hűvös őszi szél. Szeméből könnycseppek indultak útra, hogy aztán végig gördüljenek arcán és egy zuhanás után a vízpartján igya be őket a szomszjas föld.

Kabátja hosszú, egyszerű, nem túl vastag. Az őszi szél már hűvös ő mégsem gombolja be a kabátot.

Kezeit zsebében tartva áll és nézi a sötét zöldben játszó vizet. Mintha a múlt tengerében járna. Egyre mélyebbre merül.

Érzi ahogy a víz lassan körül öleli.

Látja ahogy lázas betegen egyedül fekszik a lakásban és igyekszik mihamarabb erőre kapni, hogy gyermekeit elláthassa. Újra érzi a cserbenhagyás fájdalmát, amit férje okozott.

Aztán látja szüleit, akik szeretet nevében irányították, nem hagyták, hogy a saját életét élje és amikor mégis megtette felháborodtak rajta.

A víz egyre sötétebb lett. Átölelte vállait, hosszú haja úszott a vízen, s ő még mélyebbre merült.

Látja magát tinédzserként, mikor rájön, hogy apja anyukáját becsapja.

Aztán hét évesként, nagymamájánál, ahogy alvást színlelve próbál mozdulatlan maradni miközben 14 éves unokaöccse megujjazza

Majd ott ül egyedül Pötyi babájával a nagy udvaron a járókában.

Mostmár nem érzi a szél simogatását. A víz alá merült teljesen. A folyó fenék egyre közelebb kerül.

Mintha anyaméhben lenne, lebeg. Itt van valami szomorúság, bizonytalanság, félelem. És eszébe jutnak saját félelmei, saját terhessége. Lánya mosolya, fia tekintete és a meg nem született testvéreik.

Most már tisztán látja a folyó fenekét. A kövek közé betör a Napsugár és mintha kincseket tárna fel.

Apró fényfoltok jelennek meg, mint a csillagok az éjszakai égbolton, ahol a fényes Holdat kísérik.

Követi a csillagok mutatta utat és felismeri. A Tejúton jár, a gyönyörű csillagösvényen, amit annyiszor csodált sok éjszakán át az eget kémelve. Lebeg a csillagokkal, galaxisokkal a végtelenbe. Minden rendben van.

A busz lassan halad a nagy forgalomban. Ő szorgalmasan ír. Mire a végállomásra ér befejezi az új meditációjának jegyzetét.